

Grafskrift öfver
den i lifstiden
högväladla
enke-fru Maria
Elisabeth
Calamn...

1700-1829 81 Cbza 1809
Calamnius 4:o

National Library
of Sweden

Graffkrift

Öfver Den i Lifstiden

Högvälädla Enke-Fru

MARIA ELISABETH CALAMNIUS

som saligen i Herranom affomnade

i Lidköping den 9 Junii 1809.

SKARA,
tryckt hos F. J. LEVERENTZ.

Vår hydda ofta här befväras
Af krämpor, detta lifvets lott:
På vägen våra krafter tåras,
Fast ej uti ett lika mått.
Den ene är i åldern kry,
En ann, ehuru ej bedagad,
Snart tynar af, och blir försvagad,
När vändan är hvar morgon ny.

Vid den förlust, som nu så fårar,
Och präskar suckar ur mångt bröst,
Besinnom, huru idel tårar
Utgjort des lättnad och des tröst:
Af plågor mått — O hvilken högd!
Ej minsta lindring — blott elände!
Hur väl! att Gud förlofsning fände?
Hur svagt att icke vara nogd?

En mistning dock med skäl beklagas,
En frommer Mor från Barnen gått:
Om efterdömen böra tagas,
Vi dem utaf des vandel fått.
Se här en rätt Marias flit:
Som lätit Nåden verksam vara,
Som velat Tro med gärning para:
En Christen med det bästa nit.

En hjälpsam Vän mot nödstäld nästa.
I alt sitt väsend utan slärd:
Som, jämte sitt, sökt andras bästa,
Och för sin flit var agtning värd.

Huld

Huld moder, äfven mångas stöd:
Så ärbar, välment, from och rådig:
Hon saknas här — dock Gud var Nädig,
Som tagit Henne utur nöd.

Väl Dig! som saligt har fått fluta,
Din pröfning i vår tåre-dal.
Du gått till ro, att evigt njuta
Din del ibland de fällas Tal.
Fullbordad är Din kamp, Din bön:
Om krämpor tryckt och öfverhopat,
Har Jesus, som Du här anropat,
Dig hjälpt, ock skänkt en härlig lön.

Nå Heders Barn! Hugsvälen Eder:
Ack hämta tröst i tålmod.
Den Högste, som oss Allvift leder,
Gör alltid väl, ty Han är god.
Fast Eder Wän och Mor gått bort,
Skall minnet kärt och hedrat blifva:
Det må Er alla lättnad gifva,
Att vedermodan här är korrt.

Den Heders Fru, hvars stoft nu gömmes
Sitt lof af oss ej har begärt:
Det blir ändå förtjänsten värdt,
Att ej Dets goda Namn förglömmes,
Förutan tvång Hon gjorde väl.
Nog sagt: Dets godhet gagnat flera:
En efterverld må vittna mera,
Till Dets beröm med bästa skäl.